USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Kasíkové a soudkyň Mgr. Kláry Obrtlíkové a JUDr. Evy Kratzerové ve věci

oprávněného: **A F**, narozený
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Kántorem
sídlem Veleslavínova čp. 94/8, 110 00 Praha 1, Staré Město

proti
povinné: **O F**, narozená
bytem
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Zobačem
sídlem Strojírenská 527/1, Žďár nad Sázavou

o exekuci
o odvolání povinné proti usnesení soudního exekutora Mgr. Davida Koncze, Exekutorský úřad Cheb, ze dne 28. 2. 2025, č.j. 074 EX 00612/25-9

takto:

I. Usnesení soudního exekutora se ve výroku II. mění tak, že oprávněnému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

II. Usnesení soudního exekutora se ve výroku III. mění tak, že soudnímu exekutorovi Mgr. Davidu Konczovi, Exekutorský úřad Cheb, se náhrada nákladů exekuce nepřiznává.

III. Povinné se náhrada nákladů odvolacího řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Soudní exekutor Mgr. David Koncz, Exekutorský úřad Cheb (dále jen „soudní exekutor"), shora označeným usnesením rozhodl, že exekuční řízení zahájené na základě návrhu oprávněného ze dne 7. 2. 2025 se zastavuje (výrok I.); povinná je povinna zaplatit oprávněnému náklady, které oprávněný účelně vynaložil k vymáhání svého nároku, ve výši 24 321 Kč (včetně 21% DPH) (výrok II.); povinná je povinna uhradit soudnímu exekutorovi na nákladech řízení 847 Kč, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto usnesení (výrok III.). O zastavení exekučního řízení bylo soudním exekutorem (na pokyn exekučního soudu ze dne 24. 2. 2025) rozhodnuto za stituace, kdy oprávněný, který dne 7. 2. 2025 zahájil exekuční řízení, vzal dne 12. 2. 2025 exekuční návrh zpět, protože povinná dne 10. 2. 2025 vymáhanou pohledávku uhradila. Procesní zavinění na zastavení exekučního řízení ve smyslu § 89 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu (dále jen „exekuční řád") shledal na straně povinné, neboť k podání exekučního návrhu došlo v důsledku jejího chování, když včas nesplnila povinnost uloženou exekučním titulem a splnila ji až po podání exekučního návrhu. Náhrada nákladů oprávněného, kterou je povinná povinna zaplatit, sestává z odměny advokáta za 3 úkony právní služby po 6 250 Kč ve výši 18 750 Kč (příprava a převzetí právního zastoupení, sepis exekučního návrhu a zpětvzetí návrhu) dle § 7 odst. 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT"), náhrada hotových výdajů za tyto úkony právní služby po 450 Kč ve výši 1 350 Kč a náhrada za 21% daň z přidané hodnoty

z odměny a paušálu ve výši 4 221 Kč, celkem tedy 24 321 Kč. Soudnímu exekutorovi pak náleží odměna 500 Kč podle § 11 odst. 4 vyhlášky č. 330/2001 Sb., exekučního tarifu (dále jen „ET“), a náhrada hotových výdajů v paušální výši 200 Kč dle § 13 odst. 4 ET a náhrada za 21% daň z přidané hodnoty z odměny a paušálu ve výši 147 Kč, celkem tedy 847 Kč.

2. Povinná se proti výroku II. a III. tohoto usnesení včas odvolala. Poukázala na to, že exekuční titul, na základě nějž je povinna do 15 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci (oprávněnému) vypořádací podíl 1 046 243,44 Kč, nabyl právní moci dne 22. 1. 2025 a vykonatelnosti dne 7. 2. 2025. Zástupce povinné požádal dne 31. 1. 2025 nalézací soud o vyznačení doložky právní moci (jak patrno z přiložené zprávy o odeslání), přičemž exekuční titul s vyznačenou doložkou právní moci a vykonatelnosti mu byl nalézacím soudem dodán do datové schránky dne 7. 2. 2025, doručen mu byl dne 10. 2. 2025 (což povinná dokládá zprávou o doručení) a povinná na základě této informace od jejího zástupce obratem vypořádací podíl na účet oprávněného uhradila. Jestliže oprávněný zahájil exekuční řízení hned první den, kdy exekuční titul nabyl vykonatelnosti, je takový návrh naprosto šikanózní a v rozporu s dobrými mravy.

3. Oprávněný s důvody uvedenými v odvolání povinné nesouhlasil. Povinné bylo dostatečně dlouho známo, že bude mít povinnost hradit vypořádací podíl, o této skutečnosti povinná věděla při posledním jednání před nalézacím soudem a při vyhlášení rozsudku, zároveň povinná v průběhu nalézacího řízení sama tvrdila a prokazovala, že je připravena svoji povinnost splnit v soudem stanovené lhůtě. Exekuční titul byl vydán již dne 29. 11. 2024 a od tohoto dne až do 31. 1. 2025, kdy povinná požádala o vyznačení doložky právní moci na exekučním titulu, uplynuly více než dva měsíce.

4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudního exekutora, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 věta první zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“), a podle § 212a odst. 1, 6 o. s. ř. a dospěl k následujícím závěrům. Výrok I. usnesení soudního exekutora nebyl napaden odvoláním, nabyl tak samostatně právní moci a odvolací soud je jím vázán.

5. Pro potřeby rozhodnutí vyšel odvolací soud z těchto skutečností patrných z obsahu spisu soudního exekutora (uvedené skutečnosti nejsou ani mezi účastníky sporné):

   O vypořádání společného jmění účastníků bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 29. 11. 2024, č.j. 11 C 164/2022-281, který nabyl právní moci dne 22. 1. 2015. Tímto rozsudkem bylo mj. výrokem VIII. rozhodnuto, že na vyrovnání vzájemných podílů je žalovaná povinna zaplatit žalobci vypořádací podíl ve výši 1 046 243,44 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; z odůvodnění je pak patrné, že nalézací soud zkoumal bonitu žalobkyně (povinné), přičemž dospěl k závěru, že svoji bonitu prokázala prohlášením svého druha, který soudu sdělil, že jí poskytne prostředky na vypořádání společného jmění, a zároveň svoji bonitu osvědčil výpisy z investičních produktů, jejichž zůstatky převyšují násobně výši vypořádacího podílu. S ohledem na 15denní lhůtu k plnění se rozsudek stal vykonatelným dne 7. 2. 2025. Za účelem vymožení této povinnosti (podle uvedeného rozsudku) oprávněný zahájil dne 7. 2. 2025 exekuční řízení. Protože povinná dne 10. 2. 2025 celou vymáhanou pohledávku oprávněnému uhradila, vzal oprávněný dne 12. 2. 2025 exekuční návrh zpět.

6. Podle § 89 exekučního řádu, dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků, případně paušálně stanovenou náhradu nákladů plátce mzdy ten, který zastavení zavinil. V případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi oprávněný. Pro případ zastavení exekuce pro nemajetnost povinného si může oprávněný s exekutorem předem sjednat výši účelně vynaložených výdajů.

7. Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

8. Podle § 146 odst. 2 o. s. ř., jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).

9. Podle § 150 o. s. ř., jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.

10. Ve vztahu k otázce náhrady nákladů řízení při zastavení exekučního řízení je třeba postupovat podle § 146 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu, neboť § 89 exekučního řádu upravuje otázku náhrady nákladů řízení při zastavení exekuce, v posuzovaném případě přitom k „nařízení“ exekuce nedošlo.

11. Ve smyslu citovaného ustanovení se soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení v souvislosti se zastavením řízení zabývá zkoumáním toho, zda některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno. Zavinění je zde přitom třeba posuzovat výlučně z procesního hlediska, tj. podle procesního výsledku. Ve vztahu k nalézacímu řízení je judikaturou dlohodobě dovozováno (srov. rozhodnutí 29 Cdo 1668/2016, 29 Cdo 5486/2017), že žalobce zavinil zastavení řízení tehdy, pokud je řízení zastavováno například pro nezaplacení soudního poplatku, proto, že žaloba byla podána přesto, že zde existuje překážka řízení (překážka věci zahájené, překážka věci pravomocně rozhodnuté) apod. Je-li důvodem zastavení řízení zpětvzetí žaloby, žalobce nezavinil zastavení řízení, jestliže vzal zpět žalobu, která byla podána důvodně, pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení). Tak je tomu zejména v případě, že žalovaný po zahájení řízení žalobce uspokojil (zaplatil vymáhanou pohledávku, uzavřel v žalobcem navrhovanou dohodu apod.). Důvodnost podání žaloby je zde třeba uvažovat procesně, tj. z hlediska vztahu výsledku chování žalovaného k požadavku žalobce. Žaloba je tedy podána z tohoto hlediska důvodně i tehdy, jestliže žalovaný uspokojil žalobce, ačkoliv k tomu neměl právní povinnost. V tom případě má žalobce právo, aby mu žalovaný (jiný účastník řízení) nahradil náklady, které účelně vynaložil na uplatňování svého práva. Naproti tomu, je-li žaloba vzata zpět z jiného důvodu, například proto, že se žalobce rozhodl dále v řízení nepokračovat, aniž by v něm čehokoliv dosáhl, je to on, kdo zavinil, že řízení z tohoto důvodu muselo být zastaveno.

12. V daném případě oprávněný zahájil exekuční řízení na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí, a protože povinná po jeho zahájení vymáhanou pohledávku uhradila, nelze než uzavřít, že následné zpětvzetí exekučního návrhu bylo oprávněným učiněno právě pro chování povinné. Z těchto důvodů je povinná podle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. povinna zaplatit oprávněnému náhradu nákladů řízení, které mu v souvislosti s uplatněním pohledávky vznikly. Uvedené se pak vztahuje i na náklady soudního exekutora.

13. Nicméně s ohledem na okolnosti případu dospěl odvolací soud k závěru, že jsou zde dány důvody podle § 150 o. s. ř. pro odepření náhrady nákladů řízení oprávněnému.

14. Povinná považovala exekuční návrh za šikanózní. Judikatura (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 562/2018, 20 Cdo 366/2016) je ustálena v závěru, že za tzv. šikanózní exekuční návrh lze považovat návrh, jehož podání není primárně motivováno snahou domoci se plnění, ale snahou zatížit povinného náhradou nákladů exekuce. Obdobné závěry vyslovil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3216/14, kde mimo jiné uvedl, že například za situace, kdy má oprávněný prakticky jistotu, že povinný v nejbližší době (řádově dnů) svůj závazek splní, bude mít zpravidla návrh na nařízení exekuce charakter návrhu šikanózního, neboť jeho podání není primárně motivováno snahou oprávněného domoci se plnění, nýbrž snahou zatížit povinného náhradou nákladů exekuce.

15. V daném případě oprávněný zahájil exekuční řízení hned první den vykonatelnosti exekučního titulu (tj. 7. 2. 2025). Sám přitom ve svém vyjádření k odvolání poukazoval na to, že povinná v nalézacím řízení prokazovala svou schopnost vyplatit vypořádací podíl (uvedené odpovídá rovněž odůvodnění exekučního titulu). Oprávněný netvrdil žádné skutečnosti, které by u něj mohly vyvolat pochybnosti o řádném splnění povinnosti uložené povinné exekučním titulem, proti exekučnímu titulu nebrojil žádným opravným prostředkem, a neuvádí ani žádné okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že pro něj bylo včasné plnění obzvláště významné. K výslovné výzvě odvolacího soudu, že se může vyjádřit k uvažovanému postupu podle § 150 o. s. ř., nereagoval. Naproti tomu povinná hned po zjištění, že exekuční titul nabyl právní moci a vykonatelnosti, předmětnou povinnost splnila (dne 10. 2. 2025), a to aniž by se dozvěděla o zahájení exekučního řízení. Ve světle výše uvedených judikaturních závěrů se jeví podání předmětného exekučního návrhu jako šikanózní výkon práva. Právě z těchto důvodů má odvolací soud za to, že je namístě aplikace § 150 o. s. ř., proto odvoláním napadené výroky II. a III. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil.

16. V odvolacím řízení byla procesně úspěšná povinná, proto by měla podle § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř. vůči oprávněnému nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení, nicméně i zde odvolací soud shledal důvody pro postup podle § 150 o. s. ř. Zvláštní okolnosti případu spatřuje v tom, že povinná ve lhůtě stanovené v exekučním titulu svou povinnost nesplnila, čímž se sama vystavila nebezpečí zahájení exekučního řízení. Nalézacím soudem jí byla navíc poskytnuta lhůta 15 dnů, tedy delší než standardně stanoví zákon v § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 22. dubna 2025

JUDr. Martina Kasíková
předsedkyně senátu